

I

MAANDAG, 31 AUGUSTUS – 7:02 UUR 'S AVONDS EASTERN TIME –
HOOFDKWARTIER VAN DE CIA, LANGLEY, VIRGINIA

Het zou een bloedige operatie worden, maar het was mogelijk. Als ze maar snel genoeg waren.

Alle ogen in het Wereldwijde Operatiecentrum van de CIA waren op Danny Tracker gericht. Tracker, de zesenzeventig jaar oude voormalige onderdirecteur van de afdeling 'Operaties', was kortgeleden aangesteld als directeur van de CIA. Hij was de enige die de leider van Delta Force kon bevelen aan te vallen, en hij was de enige die zijn keuze zou moeten verantwoorden tegenover de president, een groot aantal toezichthoudende comités van het Congres en zijn collega's in de duistere wereld van de Amerikaanse inlichtingendiensten.

De CIA was al maanden op jacht naar dit bijzonder belangrijke doelwit. Tracker bekeek de livevideobeelden van zijn prooi. De beelden waren afkomstig van de Predator die onopgemerkt op anderhalve kilometer boven een leegstaand pakhuis in Sanaa, de hoofdstad van Jemen, hing. Het doelwit zat in het pakhuis en was omringd door zwaarbewapende lijfwachten.

'Hoever zijn ze nog van het doel verwijderd?' vroeg Tracker aan de wachtcommandant naast hem. Ze keken beiden naar de vijf enorme plasmaschermen op de muur voor zich, waarop de beelden te zien waren.

'Het zal zeker twintig minuten duren voor een van de Delta-teams ter plekke kan zijn, meneer.'

Tracker kreunde. In zijn vakgebied was twintig minuten een

eeuwigheid. Snelheid was geboden als ze deze kerel wilden uitschakelen. Umberto Milano was tenslotte het hoofd van de afdeling 'Operaties' van het Legioen, een van de meest gevreesde terroristische organisaties ter wereld.

Tracker bladerde door het dossier dat hij in zijn handen hield en waarop met rode letters de woorden 'strikt geheim' stonden gedrukt. Milano, de Siciliaanse zoon van twee marxistische extremisten, was nog maar veertig jaar oud en had al zeven jaar in de gevangenis gezeten voor het opblazen van twee bankgebouwen in Rome en een in Florence. In de gevangenis was hij bekeerd tot de islam. In het jaar 2000 was hij samen met twee andere gevangenen ontsnapt en naar Afghanistan gevlucht. Hij was getraind door Bin Laden en was vlak voor elf september 2001 naar Europa vertrokken. Toen was hij lid geworden van het Legioen, een organisatie die banden had met Al-Qaeda. Hij had de bomaanslag op de trein in Madrid in 2004 gepland en was verantwoordelijk voor minstens acht andere bomaanslagen van Casablanca tot Caïro en van Jakarta tot Jeruzalem.

Na de ondergang van Al-Qaeda had Milano financiële en logistieke steun aangeboden aan Al-Nakbah, het terreurnetwerk dat geleid werd door Yuri Gogolov en Mohammed Jibril. Bovendien had de CIA indirecte maar intrigerende bewijzen dat Milano het brein was geweest achter de aanslag in januari op het Willard InterContinentalhotel in Washington.

Tracker was ervan overtuigd dat het Legioen nog veel bloedigere plannen had, maar op dit moment had hij geen idee wat die inhielden. Milano was de CIA steeds ontglipt door onopgemerkt vanuit de schaduw te werken. Ze wisten niet waar hij woonde en er was maar heel weinig bekend over zijn collega's en contactpersonen. De CIA had slechts wat fragmenten van onderschepte telefoongesprekken en e-mails en nu hadden ze hem voor het eerst weten op te sporen. Ze moesten hem te pakken krijgen en alle informatie die hij had, moest uit hem worden geperst. En het moest nú gebeuren.

'Die tip over Milano's verblijfplaats – weten we al waar die vandaan kwam?' vroeg Tracker.

'Nee, meneer,' antwoordde de wachtcommandant.

'Maar je weet zeker dat hij in dat pakhuis zit?'

'Ja, meneer.'

Tracker keek naar de twee inlichtingenexperts, die allebei het grootste deel van hun carrière hadden gewijd aan het Legioen.

‘Zijn jullie het daarmee eens?’

‘Ik wel, meneer,’ zei de een.

‘Geen twijfel mogelijk,’ zei de ander. ‘Dat is Milano. En ik wil niet onbeleefd zijn, maar we moeten hem snel uitschakelen, anders is het te laat.’

Tracker keek weer naar de wachtcommandant en vroeg: ‘Hebben de Deltateams alles wat ze nodig hebben om die kerel op te pakken?’

De wachtcommandant luisterde echter niet meer. Hij keek alleen nog maar naar de livebeelden van de Predator.

Tracker keek naar het scherm. ‘Dit meen je niet!’ Hij werd woedend en begon te schelden. ‘Gaan ze nu al weg?’

Iedereen zweeg. De beelden zeiden genoeg: er kwamen twaalf gewapende mannen uit het pakhuis en zij namen hun positie in rondom het derde voertuig in een rij van vijf zwarte auto’s.

‘Hoe lang duurt het nog voor Delta Force hier is?’ vroeg Tracker.

‘Nog tien minuten, meneer.’

Tracker keek op zijn horloge. Zo veel tijd hadden ze niet meer.

President James ‘Mac’ MacPherson was onderweg naar Los Angeles. Daar zou hij die avond spreken op de Republikeinse Nationale Conventie en Tracker wist dat hij de toehoorders maar al te graag zou willen vertellen dat er weer een succes was behaald in de strijd tegen het terrorisme. Als de president de hele wereld kon vertellen dat de CIA een enorme slag had geslagen, zou het imago van de CIA weer wat verbeteren. Bovendien zou het zijn eigen carrière geen kwaad doen.

Het Amerikaanse volk had verschillende ideeën over de toekomst. De onderwerpen die in de campagne werden aangedragen, waren zwaarder dan ooit tevoren. Beide partijen waren verwickeld in een bikkelhard gevecht over de vraag wie het land de komende vier jaar zou moeten leiden. MacPherson was acht jaar president geweest en kon dus niet herkozen worden. In de recentste opiniepeilingen was gebleken dat zijn gedoodverfde opvolger nek aan nek lag met de kandidaat van de Democratische Partij. Misschien zou deze operatie de balans laten doorslaan, dacht Tracker. Als de twee kandidaten zo gelijk op gingen, was dit misschien genoeg.

‘Wat is uw beslissing, meneer?’ vroeg de wachtcommandant.

Tracker voelde zijn hartslag versnellen. Hij had twee mogelijkheden: hij kon Milano het pakhuis laten verlaten, de Predator

gebruiken om hem naar de volgende locatie te volgen en hopen dat Delta Force hem later op die dag of de volgende dag zou kunnen grijpen. Of hij kon de kleine kans dat Milano levend opgepakt kon worden, opgeven en de Predator bevelen twee Hellfireraketten op het pakhuis en de parkeerplaats af te vuren, waarbij alles en iedereen binnen en buiten het gebouw vernietigd zou worden.

‘We hebben geen tijd meer, meneer. Wat moeten we doen?’

Tracker aarzelde. Wat was waardevoller: de informatie die ze van een levende Milano zouden kunnen krijgen of de krantenkoppen die Milano’s dood hem zou kunnen opleveren? Hij keek naar de beelden en begon weer te schelden. Soms was technologie alleen niet genoeg.

‘Schakel hem uit,’ zei Tracker ten slotte. ‘Schakel hen allemaal uit.’

Alle blikken waren nu gericht op het middelste scherm en de wachtcommandant gaf de bevelen door aan de bestuurders van de Predator. Iedereen in het Wereldwijde Operatiecentrum hield de adem in. Niemand zei iets, maar Danny Tracker wist zeker dat iedereen hetzelfde dacht als hij. Had hij de juiste keuze gemaakt? Hoeveel waardevolle informatie had hij zojuist opgeofferd? Wat zou de president zeggen als hij hoorde wat er was gebeurd? Was er een andere mogelijkheid?

Maar nu was het te laat.

Plotseling zagen ze de witte strepen van de twee lasergestuurde AGM-114 Hellfireraketten naar beneden schieten. De ene raket sloeg midden in het pakhuis in. De andere raakte het middelste voertuig van het konvooi. De schermen werden gevuld met het verblindende licht van de twee explosies. Daarna steeg er dikke, zwarte rook op van de brokstukken. Toen kwamen de weezinwekkende beelden van de gebouwen die in brand stonden, vijf brandende voertuigen en lichaamsdelen die overal verspreid lagen.

Er barstte gejuich los in het operatiecentrum, maar Tracker liep bezorgd heen en weer. Hij kon niet blij zijn. Nog niet. Niet voordat hij had waar ze voor waren gekomen.

Hij keek naar de beelden van de Predator en naar de digitale klok op de muur tegenover hem en hij voelde een maagzweer opkomen. Hij beet zijn kaken op elkaar toen er twee busjes aan kwamen rijden. Er kwamen acht mannen van Delta Force – zwaar bewapend, in kogelwerende vesten en met zwarte maskers op – uit de busjes en zij hielden de omgeving in de gaten. Vier andere

mannen renden de vlammen in. Zij moesten Milano zien te vinden, het lijk identificeren en bewijs verzamelen dat hen – als ze geluk hadden – kon helpen erachter te komen wat het Legioen van plan was. De klok tikte genadeloos verder. Tracker wist dat het bewijs dat niet verbrand of gesmolten was binnen tien minuten zou worden opgeëist door de lokale politie. Dan zou het helemaal onmogelijk zijn om de komende aanslag tegen te houden.

2

2:41 UUR 'S NACHTS – EEN VLUCHTELINGENKAMP IN HET NOORDEN VAN JORDANIË

Jon Bennett wist niet dat de Amerikaanse troepen bezig waren met een operatie.

Hij had geen idee van het afgrijselijke complot dat werd gesmeed in de hoofdstad van Jemen. Op dit moment kon hem dat ook niets schelen. Hij zat veertienhonderd kilometer verderop in een overbevolkt vluchtelingenkamp in het noorden van Jordanië, op een paar minuten afstand van de grens met Syrië. Er heersten veel ziektes in het kamp en Bennett voelde een golf van paniek opkomen toen hij zijn vrouw in zijn armen hield en haar smeekte vol te houden tot hij hulp had gevonden.

‘Erin, zeg iets. Kijk me aan, schat. Alsjeblieft!’

Maar Erin reageerde niet. Ze haalde oppervlakkig adem en haar hartslag was zwak. Bennett riep om een dokter, maar er kwam geen antwoord. Hij schreeuwde nog eens en nog eens, maar zijn stem ging verloren in de warme lucht die rook naar zweet en dood. Niemand hoorde hem boven het lawaai van de vele mensen uit en degenen die het hoorden, kon het niets schelen.

Bennetts hartslag ging steeds sneller. Dit kon niet waar zijn. Hij kon haar nu niet verliezen. Ze waren nog geen acht maanden getrouwd.

Hij wist niet wat er aan de hand was, maar hij kon niet langer wachten. Hij moest iemand vinden – een dokter, een zuster of een soldaat. Het maakte niet uit wie het was, als hij haar maar kon helpen. Hij durfde Erin echter niet alleen te laten. Wat zou er

gebeuren als het te lang duurde? Stel dat hij te laat terugkwam... Dat zou hij zichzelf nooit kunnen vergeven. Hij moest haar meenemen.

Bennett tilde Erins slappe en bijna levenloze lichaam van de grond en haastte zich uit de kleine tent waarin ze woonden. Hij droeg alleen de onderbroek en het T-shirt waar hij in sliep, geen schoenen of sandalen, en begon zijn tocht naar de medische faciliteiten aan de andere kant van het kamp. Dat bleek moeilijker dan hij had verwacht.

Zelfs midden in de nacht waren er veel mensen buiten. Zij stonden hier en daar in groepjes te praten en blokkeerden de smalle, stoffige straatjes van het tentenkamp waar bijna vijfduizend vluchtelingen woonden. Sommigen bedelden om eten. Anderen handelden in drugs. Sommigen rookten een waterpijp terwijl anderen hun zorgen wegdrongen. Oude mannen praatten over politiek. Oude vrouwen roddelden. De jongens renden achter elkaar aan terwijl de meisjes in groepjes stonden te kletsen en te giechelen en stiekem wensten dat de jongens achter hén aan zaten. De mensen leken alles te willen doen om de vreselijke uren van isolatie en wanhoop sneller voorbij te laten gaan en de lucht was gevuld met het huilen van de steeds groter wordende groep ongewenste en niet-geplande baby's.

Bennett baande zich een weg door de mensenmassa en kwam uiteindelijk aan bij de kliniek, niet ver van de hoofdingang die streng beveiligd werd door mensen van de VN-vredesmacht in hun kenmerkende blauwe helmen. Zijn hart klopte in zijn keel. Hij voelde dat de spieren in zijn armen begonnen te verzuren en hij wist niet hoe lang zijn benen hem nog zouden kunnen dragen. Maar hij zette door, voor Erin. Hij rende over een leeg helikopterplatform en stormde door de voordeur de kliniek binnen.

‘Help me! Ik heb een dokter nodig. Snel!’

De hoofdzuster liep naar hem toe en begon in het Arabisch vragen te stellen.

‘Engels,’ riep hij. ‘Spreekt u Engels?’

Blijkbaar niet. Ze bleef hem vragen stellen die hij niet verstond en wilde informatie die hij haar niet kon geven.

Bennett keek naar links en naar rechts. Hij riep om iemand die Engels sprak, maar er kwam geen antwoord. Nu sloeg de paniek echt toe. Erins olijkleurige huid werd grijs en klam en Bennett wist niet wat hij moest doen.

Plotseling kwam er een jonge vrouw aanlopen.

‘Wat is het probleem, meneer?’ vroeg ze met een licht accent dat Brits, maar ook Australisch zou kunnen zijn.

‘Ik weet het niet,’ zei Bennett met stokkende stem. ‘We waren ons aan het klaarmaken om naar bed te gaan toen ze begon over te geven. Het hield maar niet op. Uiteindelijk kokhalsde ze alleen nog maar en toen stortte ze in.’

‘Wat heeft ze gegeten?’ vroeg de zuster.

‘Niets. Misschien een paar crackers,’ antwoordde hij. ‘Ze heeft al sinds een week een slechte eetlust.’

‘Ze krijgt koorts,’ zei de zuster toen ze aan Erins voorhoofd voelde. Toen stak ze een digitale thermometer in haar oor. ‘Veertig punt vijf,’ zei ze even later.

Jon schrok. Dat was veel te hoog. En het was zo snel opgekomen. Voor zover hij zich kon herinneren had ze nog geen koorts gehad op het moment dat ze was ingestort. Waar kwam dit vandaan? Wat was er met haar aan de hand? Waarom gebeurde dit?

3

7:42 UUR 'S AVONDS EASTERN TIME – HOOFDKWARTIER CIA,
LANGLEY, VIRGINIA

De twintig minuten waren een ware marteling geweest.

Maar uiteindelijk kwam het telefoontje waar hij op wachtte. Tracker keek naar het nummer op het schermje van de telefoon. Het was inderdaad de wachtcommandant in het operatiecentrum.

Tracker nam direct op. 'Met Tracker.'

'Umberto Milano is dood, meneer,' bevestigde de wachtcommandant. 'Delta Force heeft hem zojuist geïdentificeerd.'

'Weten ze het zeker?'

'Ja, meneer.'

'Zijn ze op tijd weggekomen?'

'Het scheelde maar een haartje, meneer. Maar ze hebben het gebouw inderdaad op tijd kunnen verlaten.'

Tracker wist dat hij opgetogen moest zijn, maar er was iets aan de hand. Dat hoorde hij in de stem van de wachtcommandant en door zijn drieëntwintig jaar ervaring in de geheime instellingen voelde hij aan dat hij niet te enthousiast moest zijn.

'En verder?' vroeg hij, hoewel hij het eigenlijk liever niet wilde weten. 'Wat is er aan de hand?'

'Nou... Misschien hebben we een probleem, meneer.'

'Vertel op.'

'Delta Force heeft Milano's telefoon te pakken weten te krijgen, maar hij was verbrand. Ze hebben zijn laptop ook gevonden. Die was ernstig beschadigd en de meeste informatie die erop te

vinden was, was gecodeerd. Het zal tijd kosten om dat te ontcijferen.'

Tracker begon zijn geduld te verliezen. 'Draai er niet zo omheen, wachtcommandant,' zei hij. 'Wat wil je zeggen?'

'De technische dienst heeft de laatste twee e-mails van Milano gelezen en die zijn zorgwekkend, meneer.'

'Hoezo?'

'In de eerste e-mail stonden plattegronden van Los Angeles: straten, metrolijnen, riolering, elektriciteit enzovoorts. In de tweede e-mail stonden gedetailleerde gegevens over het Staples Center.'

Trackers maag draaide om. 'Het conferentiecentrum?'

'Ja, meneer,' antwoordde de wachtcommandant. 'Ik weet niet waar ze het allemaal vandaan hebben, want het staat niet op het internet. Dat hebben we gecontroleerd. De informatie moet afkomstig zijn uit het kantoor van een van de architecten die het hebben ontworpen. Of uit een kantoor van de gemeente.'

'Wanneer zijn de e-mails verzonden?' vroeg Tracker. Hij probeerde het nieuws te verwerken.

'Gisteren, meneer.'

'Aan wie?'

'Dat weten we nog niet. De technische dienst is er nog mee bezig.'

'Zorg dat je er zo snel mogelijk achter komt en bel me dan terug,' beval Tracker.

'Dat zal ik doen, meneer.'

Tracker hing op, draaide zijn stoel om en keek uit zijn raam op de zevende verdieping naar het platteland van Virginia. Had hij het goed gehoord? Het bewijs was indirect, maar beangstigend. *Air Force One* was op weg naar het internationale vliegveld van Los Angeles. Het presidentiële vliegtuig zou op dit moment de landing inzetten. Daarna zou de geheime dienst MacPherson direct naar het Staples Center brengen, waar twintigduizend afgevaardigden op het begin van de Republikeinse Nationale Conventie zaten te wachten. De president van de Verenigde Staten zou zijn partij voor de laatste keer toespreken voor hij plaats zou maken voor zijn opvolger.

Was het Legioen echt van plan een aanslag te plegen? Zouden ze de president willen uitschakelen? Zouden ze dat vanavond doen?

Tracker had maandenlang samengewerkt met de geheime dienst, de FBI, het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid en de

lokale politie om de veiligheid van de Republikeinse en de Democratische Conventie te waarborgen. Tot nu toe had hij gedacht dat het Staples Center een onneembare vesting was. Zelfs in het onwaarschijnlijke geval dat er een of meerdere terroristen het gebouw in zouden komen, was het absoluut onmogelijk dat het hun zou lukken wapens mee naar binnen te smokkelen. Het was ook onmogelijk dat iemand van tevoren wapens het centrum in had weten te krijgen, want elke centimeter was gecontroleerd door de beste beveiligingsteams ter wereld.

Maar toch...

Stel dat er iemand binnen de organisatie met de terroristen samenwerkte... Dat was tenslotte eerder gebeurd bij MacPherson. Was dat niet de reden geweest waarom Jack Mitchell, Trackers voorganger, was afgetreden als directeur van de CIA?

Zes jaar daarvoor had Al-Nakbah het Ministerie van Financiën en de geheime dienst weten te infiltreren en deze organisatie was er tot twee keer toe bijna in geslaagd MacPherson te vermoorden. Niet lang daarna – of misschien wel ervoor – had het Legioen de CIA geïnfiltrerd en was Indira Rajiv, een van de beste Midden-Oostenexperts, op de een of andere manier overgehaald een van de ernstigste verraders uit de geschiedenis te worden. Nu leek alles mogelijk te zijn.

De Republikeinse Nationale Conventie was natuurlijk het ideale doelwit, zeker vanavond. Over de hele wereld zouden mensen aan de televisie gekluisterd zitten om de toespraak van de president te volgen. De media hadden al bekendgemaakt dat dit geen gewone toespraak van een niet-herkiesbare president zou worden. Bronnen binnen het Witte Huis hadden laten uitlekken dat MacPherson groot nieuws zou brengen, hoewel niemand wist wat dat zou inhouden.

De Europese staatshoofden drongen er bij de president op aan dat hij de Amerikaanse hulp aan Israël zou opschorten als minister-president Doron verder zou gaan met de bouw van de nieuwe Joodse tempel in Jeruzalem, die al in een vergevorderd stadium was. In verschillende Amerikaanse kranten waren redactionele artikelen verschenen waarin hetzelfde werd gevraagd en het gerucht ging dat MacPherson ongeduldig begon te worden. Zou MacPherson Israël vanavond de handschoen toewerpen?

De Democratische Partij wilde dat MacPherson het nieuwe vredesplan voor het Midden-Oosten van secretaris-generaal Salvador

Lucente zou steunen. De kern van het plan was het terugtrekken van de Amerikaanse troepen uit het Midden-Oosten, voornamelijk uit het olierijke gebied aan de Perzische Golf. Deze troepen zouden worden vervangen door VN-vredesmachten uit verschillende landen. Er werd gefluisterd dat minister Marsha Kirkpatrick van Buitenlandse Zaken achter het plan stond. Zou de president vanavond aankondigen dat de troepen zouden beginnen zich terug te trekken?

Alsof dat alles nog niet genoeg was, stond er in de *Wall Street Journal* dat leden van de overheid na de vereniging van de Europese overheid in Brussel en de vereniging van de overheden van vrijwel het gehele Midden-Oosten in Babylon als de 'Verenigde Staten van Eurazië', de president van Amerika aanmoedigden om een politieke, economische en militaire vereniging op te zetten van Noord-, Centraal- en Zuid-Amerika, de Verenigde Staten van de Amerika's.

Bovendien had de minister van Financiën in juni met de president geluncht, waarbij hij erop had aangedrongen dat er een munt zou komen, de 'Amero', als vervanging voor de Amerikaanse dollar. Een anonieme, hooggeplaatste bron binnen de overheid had in de *Journal* gezegd dat alle overheden van de Organisatie van Amerikaanse Staten – behalve Cuba en Venezuela – in het geheim instemden met een dergelijke politieke en economische eenheid en hoopten dat die in de komende tien jaar werkelijkheid zou worden.

'De Verenigde Staten kunnen alleen concurreren en succesvol zijn in de eenentwintigste eeuw als zij een handelsverbond aangaan met hetzelfde formaat en dezelfde kracht als de opkomende economische grootmacht in Brussel en de groeiende supermacht op het gebied van olie in Babylon,' had een andere hooggeplaatste bron in de *Journal* gezegd. 'Zal dat hier in Amerika controversieel zijn? Zeker wel. Maar we hebben geen andere keuze.'

Controversieel was niet het juiste woord. Het was explosief. Het voorstel alleen leek de Republikeinse Partij in tweeën te scheuren. Verschillende conservatieve leiders hadden al in de media laten weten dat ze zich zorgen maakten over het verlies van de Amerikaanse onafhankelijkheid en de eindeloze stroom migranten uit Zuid-Amerika, hoewel verschillende mensen met het oog op de belastingen blij zouden zijn met een uitbreiding van de vrijhandelszone en nieuwe economische mogelijkheden.

Het ging nu echter niet om deze ideeën of om de reacties daarop. Alles draaide nu om de nek-aan-nekrace voor het presidentschap en de gevolgen van de geruchten die de ronde deden in de media. Daardoor was de interesse voor de presidentiële toespraak groter dan ooit tevoren, dus was het op zichzelf al aantrekkelijke doelwit nu nog aantrekkelijker geworden. In de *Los Angeles Times* was geschat dat er tachtig tot negentig miljoen Amerikanen naar de toespraak zouden kijken, samen met nog eens een miljard mensen over de hele wereld. Niemand hoefde de nieuwe directeur van de CIA te vertellen welke verschrikkelijke gevolgen een aanslag op de Republikeinse Nationale Conventie zou hebben op het zwakke Amerikaanse zelfbeeld of op de Verenigde Staten zelf en de wereldwijde economie die nog steeds herstellende was van de zogenaamde 'Dag der Destructie' en waarin de olieprijs nog steeds boven de driehonderd dollar per vat lag.

Tracker pakte een telefoon van zijn bureau en drukte op een snelkeuzetoets.

'Bel *Air Force One*,' zei hij tegen zijn stafchef. 'Nu!'

4

2:51 UUR 'S NACHTS – EEN VLUCHTELINGENKAMP IN HET NOORDEN VAN JORDANIË

De zuster riep iets in het Arabisch.

Plotseling kwamen er nog twee zusters en een verpleger aanlopen; zij brachten Erin snel naar een onderzoekskamer. Bennett wilde met hen meelopen, maar ze hielden hem tegen. Ze stonden erop dat hij op de gang zou wachten en gooiden de deur vlak voor zijn gezicht dicht. Even later haastten twee artsen zich naar de zaal en toen zij de deur opendeden, ving Bennett een glimp op van de haastige handelingen van de zusters, de naalden, de monitors en de tests. Toen ging de deur weer dicht.

Bennett bleef tegen zichzelf zeggen dat hij alles had gedaan wat hij kon. Hij had zijn vrouw naar de kliniek gebracht. Hij had haar achtergelaten in de handen van artsen die jarenlange ervaring hadden. Maar zou dat genoeg zijn? Het móest genoeg zijn. Hij wilde niet denken aan de andere mogelijkheid. Hoewel hij zijn uiterste best deed om zichzelf ervan te overtuigen dat alles goed zou komen, bleef de bittere waarheid dat hij geen idee had. Hij kon niet tegen dit gevoel van hulpeloosheid dat met de minuut groeide.

Hij staarde naar de dichte deur. Nooit eerder was hij zo bang geweest. Niet toen hij in Eli Mordechai's huis in Jeruzalem was neergeschoten door terroristen. Niet in Gaza toen het konvooi werd aangevallen door radicale jihadstrijders. Niet tijdens de staatsgreep in Moskou en zelfs niet tijdens de vuurstorm. Dat was anders

geweest. Toen had hij gevreesd voor zijn eigen leven. Nu vreesde hij voor dat van haar. Hoe zou hij verder kunnen zonder haar?

Niemand had ooit van hem gehouden op de manier waarop Erin van hem hield en hij had nog nooit zo diep en zo intens van een vrouw gehouden. Hij hield van het geluid van haar stem en de manier waarop ze lachte als hij een grap maakte. Hij hield van de sensatie van haar hand op zijn gezicht en de weerkaatsing van het licht in de diamant die hij haar had gegeven toen hij haar ten huwelijk vroeg.

Als hij in een grote groep mensen was – als ze voor zonsopgang bezig waren met het uitladen van de vrachtwagens met hulpgoederen van de VN, vluchtelingen hun ontbijt, lunch of avondeten gaven of met de feestdagen speelgoed uitdeelden aan de kinderen – zochten zijn ogen altijd naar die van haar. Hij keek graag naar haar als ze anderen hielp met een liefde die heel diep in haar zat. Hij hield van de gelukkige blik in haar ogen als ze zag dat hij naar haar keek. En hij hield van de manier waarop ze het verlangen in zijn ogen kon lezen en van de manier waarop ze zich na haar werk zo snel mogelijk een weg door de menigte heen baande om bij hem te zijn. Ze wisten allebei dat ze niet lang van elkaar gescheiden konden zijn zonder overweldigd te worden door een verdriet dat ze niet goed konden verklaren.

Als ze meer dan een paar uur weg was, verlangde hij lichamelijk naar haar op een manier die hij niet aan anderen durfde te vertellen, en soms niet eens aan haar. Het was vreemd om zo afhankelijk van iemand te zijn. Was dat normaal? Voelden andere mannen hetzelfde voor hun vrouw?

Als ze samen waren – afgezonderd en alleen – leek de rest van de wereld niet meer te bestaan. Dan wilde hij alleen nog met haar kastanjebruine haar spelen, haar zachte lippen kussen en in haar schitterende groene ogen kijken tot hun zielen vlam vatten en hun verlangen veranderde in honger, hun honger in passie en hun passie in vuur en ze eindelijk konden samensmelten en urenlang, veilig en vredig, konden wegzweven.

Bennett kon nog steeds niet begrijpen dat God hem, voordat Hij de wereld had geschapen, al voor haar had bestemd en haar voor hem. Sommige van zijn vrienden geloofden dat niet. Bennett had het ook niet altijd geloofd. Het was nog niet zo lang geleden dat hij niet eens zeker wist of er überhaupt wel een God was, maar Erins liefde was het levende bewijs dat Hij wel bestond. Daar twijfelde

Bennett niet meer aan. Erin was het wonder dat Hij had gebruikt om Bennetts ogen te openen en hem een grotere liefde en een groter plan te laten zien dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Hij wenste alleen dat hij haar eerder had ontmoet of zichzelf eerder had toegestaan verliefd op haar te worden.

Wat was hij blind geweest! Blind en stom. Waarom had hij haar niet mee uit gevraagd toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet? Waarom had hij er niet op gestaan dat ze meteen samen zouden weglopen? Hoeveel dagen had hij verspild zonder haar? Hoeveel nachten had hij genoeg moeten nemen met koude lakens en een eenzaam hart?

Hij had zijn hele leven niemand ontmoet die was als Erin. Hij was gefascineerd door haar liefde voor Christus en haar medelijden met andere mensen. Ze gaf niet om geld, roem of macht – die hij zijn drie-enige god had genoemd toen hij nog op Wall Street werkte. Ze gaf al haar tijd aan de mensen die dat het meest nodig hadden, hoewel het haar soms te veel werd. Sinds ze in het kamp was gearriveerd had ze twaalf tot veertien uur per dag gewerkt. Soms nog langer. Ze nam korte pauzes en had nog maar één weekend vrij genomen. Ze stond altijd eerder op dan hij, meestal voor zonsopgang, en deed nooit een middagdutje. ‘Slapen is voor sukkel,’ zei ze altijd lachend als ze zijn slaapdrunken lichaam ’s morgens uit bed sleurde. Hij begon zich oud te voelen, maar zij nooit. Hij was klaar voor het einde. Zij wilde elk moment benutten om goede dingen te doen.

Erin kon absoluut niet met geld omgaan. Ze was koppig en soms was het goed dat ze van geen wijken wist maar er waren ook momenten waarop het onzinnig en irritant was. Soms zag Jon vlagen jaloezie die hem verbaasden, maar hem er ook op wezen hoeveel ze van hem hield en dat ze hem voor zichzelf alleen wilde hebben. Hoe zou hij ooit kunnen leven zonder haar? Daar wilde hij niet aan denken. Geen seconde.

5

4:58 UUR 'S MIDDAGS PACIFIC TIME – HET INTERNATIONALE VLEGVELD VAN LOS ANGELES

Air Force One landde op het streng beveiligde vliegveld.

Er arriveerden en vertrokken gemiddeld meer dan tweehonderd-duizend passagiers per dag vanaf dit vliegveld, dat dan ook een van de drukste ter wereld was. Vandaag was het echter niet druk. Jackie Sanchez, directrice van de geheime dienst, had besloten dat het hele vliegveld moest worden afgesloten op de dag waarop de president daar zou landen. Er mochten geen vliegtuigen opstijgen of landen en alleen het hoogstnodige personeel mocht het vliegveld in. De vliegmaatschappijen en de reizigers waren woedend. Zelfs de burgemeester had een klacht ingediend. Maar Sanchez wilde het zekere voor het onzekere nemen. Zij was persoonlijk verantwoordelijk voor de veiligheid van de president en niets of niemand zou haar van haar taak afhouden.

Ze had gewapende voertuigen van de Nationale Garde van Californië naar de stad laten komen om alle landingsbanen en toegangswegen af te sluiten. Er liepen zwaar bewapende agenten en honden van de explosievenopsporingsdienst over het terrein. Op de daken stonden scherpschutters en verkenners met geavanceerde verrekijkers. In de lucht boven het vliegveld en boven de route van de autocolonne vlogen Apache helikopters en drie verkenningsvliegtuigen van de politie van Los Angeles. Al deze maatregelen waren al genomen voor de laatste inlichtingen uit Jemen waren bekendgemaakt.

De spanning steeg toen het blauw-met-witte vliegtuig, omringd door zwarte auto's van de geheime dienst, naar de onderhoudshangar taxiede. Daar zouden de journalisten, fans en eventuele terroristen de president niet zien als hij het vliegtuig uit kwam en in een van de twee kogelwerende, gepantserde Cadillacs stapte. Alleen de geheime dienst en de beste vrienden van de president wisten in welke auto hij zou zitten.

De afgelopen acht jaar was het geen gemakkelijke opgave geweest om MacPherson in leven te houden en niemand wist dat beter dan Sanchez. Net na de eerste tussentijdse verkiezingen had ze MacPherson gered toen er in Denver een luchtaanval op hem werd gepleegd. Daarna was ze hoofdagent van zijn beveiligings-team geworden. Niet lang geleden had Bud Norris, die al jarenlang hoofd van de geheime dienst was geweest, een hartaanval gekregen en nu had MacPherson Sanchez zijn positie gegeven. Hij had genoeg vertrouwen in haar om zijn leven – en dat van zijn familie – in haar handen te leggen en dat was een grote eer voor haar. Er waren echter dagen waarop Sanchez zich afvroeg of het allemaal wel de moeite waard was. En dit was zo'n dag. Ze was niet getrouwd en was nooit thuis. Ze had nooit tijd om uit te rusten en elke dag leefde ze in de angst dat er iets met de president zou gebeuren. Of dat ze het zelf niet zou overleven.

Voor de eerste keer in haar achttienjarige carrière was ze serieus gaan overwegen om met pensioen te gaan.

Toen de president het vliegtuig uit kwam, begon Sanchez heel even te dagdromen. Misschien was het tijd geworden om die boot te kopen, naar de Caraïbische Zee te varen en daar een heleboel alcohol te drinken.

Plotseling werd Sanchez woedend op zichzelf omdat ze zich niet op haar werk concentreerde. Haar pensioen was nu niet aan de orde. Nu moest ze zich concentreren.

'Ik wil niet dat u in de autocolonne reist, meneer de president,' zei Sanchez nog voordat MacPherson haar begroet had. 'U reist met *Marine Een*.'

MacPherson knikte. Het maakte hem niet uit. Maar Bob Corsetti, de stafchef van het Witte Huis, ging door het lint.

'Houdt u me misschien voor de gek?' riep hij terwijl hij het trapje af ging en naar de president toeliep. 'We gaan met de auto. Dat hebben we vanmorgen afgesproken.'

'De situatie is veranderd, meneer Corsetti,' vertelde Sanchez.

Corsetti liet een reeks scheldwoorden horen en liep rood aan. ‘We hebben de televisiebeelden nodig,’ zei hij. ‘Het volk heeft behoefte aan het vertoon. Moet ik u eraan herinneren dat de presidentskandidaten gelijk opgaan? En hoe zorgvuldig ik deze hele dag heb gepland?’

‘Het spijt me, meneer, maar het is niet mogelijk,’ zei Sanchez vastbesloten. ‘We hebben te maken gekregen met een enorme dreiging.’

‘Ik had begrepen dat we alleen indirect bewijs hebben,’ zei Corsetti.

‘We kunnen het risico niet nemen,’ antwoordde Sanchez. ‘De reis naar het Staples Center duurt eenentwintig minuten als we met een autocolonne gaan. Met de helikopter duurt het nog geen zes minuten. Dit is niet bespreekbaar, meneer Corsetti.’

De stafchef ging voor de president staan, recht tegenover Sanchez. ‘Luister,’ begon hij, ‘ik begrijp dat dit uw werk is, maar ik moet ook mijn werk doen. Ik moet ervoor zorgen dat het volk weer op mijn partij stemt. Twee maanden geleden stond gouverneur Jackson negen punten hoger dan wij. We lopen nog maar drie punten voor op senator Martinez. De president moet gezien worden. Hij moet er presidentieel uitzien. Ik wil dat hij alle zuurstof uit het presidentiële universum opsnuift. Het hele schouwspel moet vandaag worden uitgezonden!’

Sanchez keek hem strak aan, maar richtte zich tot MacPherson. ‘Ik heb mijn keuze niet gebaseerd op opiniepeilingen, meneer de president. Het Legioen wil u doden. Punt. De organisatie wil een eind maken aan de macht en het aanzien van de Verenigde Staten. We hebben reden om aan te nemen dat ze voor niets zullen terugdeinzen om hun doelen te bereiken. En eerlijk gezegd zou ik in hun plaats vandaag aanvallen, voor het oog van miljarden mensen. Zelfs als u het overleeft, zal in heel Amerika de paniek toeslaan. De beurzen zullen instorten. De olieprijs zal weer omhoog schieten. De wereldwijde economie zal in gevaar komen. En stel dat u het niet overleeft. Wat dan?’

Het was even stil in de hangar. Alleen de geluiden van de vertragende motor van de Boeing en de versnellende motor van de Lockheed Martin VH-71 waren te horen.

Corsetti gaf echter niet toe. ‘Als u uw werk doet, zal alles goed komen. Maar als u mij mijn werk niet laat doen, zal Elena Martinez de volgende president van de Verenigde Staten worden. Wilt

u dat? Zij zal de troepen terugtrekken uit het Midden-Oosten. Zij zal de VN het buitenlands beleid van de Verenigde Staten laten bepalen. Ze heeft geen idee hoe ze China moet laten ophouden met het terroriseren van Taiwan. Ze weet ook niet hoe ze Noord-Korea onder de duim moet houden. En dan heb ik het nog niet eens gehad over de manier waarop zij met Israël wil omgaan.'

'U weet heel goed dat ik daar helemaal niets mee te maken heb, meneer Corsetti,' antwoordde Sanchez. 'Ik heb alles gedaan wat in mijn macht ligt om de route te beveiligen, maar gezien de laatste inlichtingen kan ik niet toestaan dat de president eenentwintig minuten lang op klaarlichte dag op de snelweg zit, met een enorme terroristische dreiging, als ik hem ook binnen zeven minuten naar een veilige ruimte in het Staples Center kan brengen. Met alle respect, meneer, maar het is tijd om de president naar *Marine Een* te brengen. Dat is mijn besluit. We gaan.'

Sanchez zag dat Corsetti zocht naar argumenten, maar ze wisten allebei dat het zinloos was. De stemmers zou het niet kunnen schelen hoe de president naar de conventie zou komen. De miljard kijkers keken niet om de autocolonne of de helikoptervlucht te zien. Zij zouden de televisie pas aanzetten als de toespraak van de president begon. Dat was om 6:07 uur Pacific Time en 9:07 uur Eastern Time, over iets meer dan een uur.

'Dat is prima, Jackie,' mengde de president zich in het gesprek. 'Doe maar wat jij nodig vindt.'

Corsetti schudde zijn hoofd en nam zijn telefoon op.

'Dank u wel, meneer de president,' zei Sanchez. Toen zei ze in haar polsmicrofoontje: 'We gaan. Ik herhaal: we gaan. Gambit is onderweg.'

6

3:06 UUR 'S NACHTS – EEN VLUCHTELINGENKAMP IN HET NOORDEN VAN JORDANIË

Bennett keek om zich heen.

De afdeling Spoedeisende Hulp was leeg. Hij ging op een stoel zitten en sloot zijn ogen. Er ging een pijnscheut door zijn maag en hij werd bijna overmand door verdriet omdat hij zich plotseling realiseerde dat hij over een paar minuten of uren helemaal alleen zou kunnen zijn – tenzij er een wonder gebeurde. Zijn vader leefde niet meer en zijn moeder woonde aan de andere kant van de wereld. Hij had geen broers of zussen. Zijn leraar was acht maanden daarvoor doodgeschoten toen hij onderweg was naar Jeruzalem. De meeste goede vrienden en collega's waren de afgelopen paar jaar gedood, veel van hen voor zijn ogen. En nu was Erin er zo slecht aan toe dat hij bang was dat zij zich bij hen zou voegen en hem alleen zou achterlaten.

Was dit het dan? Was het zijn lot om alleen op de wereld te zijn tot de Heer hem zou ophalen? Hij kende de Bijbel. Hij wist dat Jezus had gezegd dat Hij hem nooit in de steek zou laten. Maar op dit moment leek het leven bijzonder wreed.

Bennett probeerde niet zo te denken, maar de gedachten bleven in hem opkomen en hij kon ze niet negeren.

Hij zou nooit hertrouwen. Daar had hij geen tijd voor. Het einde zou niet lang meer op zich laten wachten, dat wist hij zeker. Elk moment zou hij, samen met miljoenen andere gelovigen, in een oogwenk van de aarde kunnen verdwijnen om voorgoed bij Chris-

tus te zijn en dan zou het einde komen. Maar stel dat de Heer besloot nog een paar maanden of een paar jaar de tijd te nemen... Stel dat het nog jaren, tientallen jaren of nog langer zou duren voor het eind kwam... Bennett wist dat hij nooit meer iemand als Erin zou vinden. Het had lang genoeg geduurd voor ze elkaar hadden gevonden en nu wilde hij voor altijd bij haar zijn.

‘Tot de dood ons scheidt’ was niet genoeg voor Jonathan Meyers Bennett. Hij wilde Erin Christina McCoy voor altijd! Ze waren niet langer twee aparte mensen die beide hun eigen leven leidden. Ze waren niet meer gewoon beste vrienden die naast elkaar hun levensweg liepen. In de afgelopen maanden waren hij en Erin één lichaam, één ziel en één geest geworden. Dat was een mysterie. Het leek wel magie. Misschien was het voor sommige mensen slechts een cliché, maar het was waar. En op dat moment wist Bennett dat hij zelf niet lang meer zou leven als Erin die avond zou sterven. Hij kon simpelweg niet meer zonder haar. Dat was niet overdreven. Hij kon het niet uitleggen en hij kon het niet bewijzen. Hij wist het gewoon.

Er waren mensen die hun man of vrouw verloren en op een normale, gezonde manier verder leefden. Maar zo was hij niet. Erin was de zuurstof die hem in leven hield en nu hij haar dreigde te verliezen, kreeg hij het benauwd.

‘Meneer? Hallo, kunt u mij horen?’

Bennett schrok en deed zijn ogen open. Er stond iemand voor hem, waarschijnlijk iemand van de administratie. Het was een grote vrouw met grijze haren die in een strakke knot op haar achterhoofd zaten. Ze zag er streng uit. Haar sombere donkere ogen waren gericht op het klembord dat ze in haar hand hield en ze keek Bennett niet aan.

‘Ik moet u een paar vragen stellen,’ zei ze toonloos, zonder medeleven en met een zwaar Italiaans accent.

‘Mijn vrouw,’ antwoordde Bennett. ‘Ik wil mijn vrouw zien.’

‘Straks,’ zei de vrouw. ‘Eerst een paar vragen.’

Het was laat en Bennett was uitgeput. Hij maakte zich zorgen en had geen zin in een reeks belachelijke vragen van de een of andere bureaucraat van de VN of een meedogenloze verzekeringsmaatschappij die de vele miljarden dollars die al door de overlevenden in deze regio waren geclaimd nooit zou vergoeden, zeker niet aan de slachtoffers van de Dag der Destructie. Er waren miljoenen mensen omgekomen bij aardbevingen, door epidemieën,

hagelstormen en vuurstormen die meer dan vijftienghonderd jaar geleden al waren voorspeld door Ezechiël. Bijna een jaar later kostten rampen als de vogelgriep en miltvuur nog steeds honderden levens per dag... duizenden per maand.

Zou Erin de volgende zijn? Had ze ondanks hun voorzichtigheid een van deze ziektes opgelopen?

Hij maakte zich het meest zorgen om de ziekte die bekend stond als Ebola-Zaire. Na de oorlog van Gog en Magog waren er tienduizenden vogels uit Afrika naar Libanon, Syrië en Jordanië gekomen. Zoals de Bijbel had voorspeld, hadden zij zich tegoed gedaan aan de lichamen van hen die na het oordeel waren gedood. Het was zeker dat zij de gevreesde vogelgriep hadden meegenomen. Maar dat was niet alles. Bennett had op verschillende websites gelezen dat Ebola-Zaire de gevaarlijkste variant was. Negen van de tien slachtoffers stierven aan deze ziekte. Ze kwam vaker voor dan de andere varianten en als je besmet was, was het met je gedaan.

Bennett was vooral onder de indruk geweest van het artikel dat hij op Wikipedia had gelezen. Het eerste geval van Ebola-Zaire was in 1976 geregistreerd in Yambuku in het noorden van Zaire. Het betrof een man die Mabalo Lokela heette. Hij was een vierenveertig jaar oude leraar wiens hoge koorts aanvankelijk was gediagnosticeerd en behandeld als malaria. Een week later kreeg hij ook last van oncontroleerbaar overgeven, bloederige diarree, hoofdpijn, duizeligheid en ademhalingsproblemen. Niet lang daarna was er bloed uit zijn neus en mond gekomen.

Veertien dagen later was Mabalo Lokela dood.

Bennett had zelf de gevolgen van Ebola-Zaire gezien. Erin ook. In dit kamp alleen al waren tientallen mensen een langzame, wrede dood gestorven als gevolg van deze ziekte. In Damascus en het zuiden van Libanon waren er veel mensen aan overleden. Het precieze aantal was niet bekend, maar het liep in de tienduizenden. Jon en Erin waren geen van beiden direct betrokken bij de behandeling van deze slachtoffers. Zij waren deel van een team dat kookte en elke dag om acht uur 's morgens, een uur 's middags en zes uur 's avonds maaltijden aan de vluchtelingen serveerde.

De medische staf had hun verteld welke risico's ze liepen. Ze wisten waar ze op moesten letten en wat ze moesten vermijden. Ze hadden alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen: ze waren ingeënt, droegen plastic handschoenen en mondkapjes en aten

alleen het voedsel dat wekelijks voor hen en de rest van het personeel uit Europa werd ingevlogen.

Maar in een omgeving als deze was alles mogelijk en hij herinnerde zich de waarschuwingen die ze op hun eerste dag in het kamp hadden gekregen nog goed. Toen hij daaraan terugdacht, groeide zijn angst weer en voelde hij nog een heleboel andere emoties opkomen.

‘Naam?’ vroeg de vrouw die tegenover hem stond. ‘Ik moet een volledige naam hebben.’